

"И НЕ ВЪВЕДИ НАС В ИЗКУШЕНИЕ..."

Зимата зкъсна и до Рождество Христово не беше паднал още сняг. Откъм Босфора вляхаше топъл вятрец и галеше с слънчева ласка хората, които се поздравяваха с засияни лица, забързани към Хиподрома, за да си заемат по-хубаво място от двете страни на пътя, по който засиленост щеде да мине за тържествената служба в църквата "Свети Стефан". Беше още много рано, а народът се стичаше на гъсти тълпи, като си носеше и храна с себе си, за да може да се подкрепи през време на дългошото чакане. Зашто император Теодоси винаги оставяше до края на службата и никога не пропушаше самото и начало, за разлика от дядо си Теодоси стария или Велики наречен от мнозина, който в верските работи не беше толкова придирчив колкото в военните и държавната политика. Но народът обичаше повече Теодоси младия когото наричаха още и "калиграф", защото обичаше да преписва с изящни букви Светите писания, да рисува миниатюри, да спори с духовници и философи, а най-много да проявява безгранична милост към народа си. Той можеше да стане на съмване и на кон да препусне до лобното място на някой наказан престъпник и в последния миг да издаде помилване, можеше да нареди цял ден, преа някой голям празник, от чешмите на Константиновата колона да тече вино и медовина, или да се устроят за народа чудни зрелища или да се съградят пръти за бедоумни старци, или да се издържат безплатни училища за даровити бедни младежи.

Сирийски роби постилаха по пътя, където той щеше да мине, дебели рогозки и ги посипваха с благоуханни треви и рози, изпратени ~~за случая~~ чак от Египет. В ляво и дясно, ото двора до църквата стените на къщите бяха покрити с бродат и ^{сирийски} ивици платове.

Фригийският странник застана олюзо до църквата, в първата редица на
тълпата, която бързо се насъбра зад него. Останах часове в ^{упорито} ~~изпитание~~ търпе-
нието.

Известният народът се смълча и притаи дъх. Забиха възгариците, зачуха се далечни звуци от флейти и трюпети. ~~Всички~~ ^{Всички} ~~на~~ ^{на} ~~начело~~ ^{начело} на музиката вървеше прочутият химнолог Валбинус ~~в~~ ^в ~~облечен~~ ^{облечен} в дълъг златен везан талар и пурпурна наметка, златен венец, обиспан с едри ^{сребърни и златни} свещени камъни около челото и изящно изработена от злато и слонова кост китара в ръка.

Народът се стълпи до задъшване за да поздрави своя любим певец. Фригиецът притисна силно до себе си своята странническа торба, за да запази стоката, която мислеше да продаде из пазарите на световната столица. Няколко жени изпискаха, други се сборичкаха за по-предно място. Деца се качиха на раменете на родителите си. И пак всичко затихна.